

РЕШЕНИЕ

№ 2145

гр. София, 28.03.2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 06.02.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилка

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **11711** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 68, ал. 1 от Закона за защита от дискриминация /ЗЗДискр./.

Образувано е по жалбата на Министъра на вътрешните работи против решение № 398/01.10.2018 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 126/2017 г. Наведени са доводи за незаконосъобразност, поради нарушения на материалния закон, на процесуалните правила и несъответствие с целта на закона. Излагат се съображения за неправилност на извода на административния орган, че служителите на МВР изпълняващи държавна служба в униформено облекло и тези, които не изпълняват задълженията си в униформено облекло се намират в сравнително сходно положение, независимо от различния нормативно регламентиран ред, като в конкретния случай определящо обстоятелство е статутът им на държавни служители в МВР. Позовава се нормата на чл. 142 от ЗМВР, в който са изброени категориите служителите на МВР и приложимите нормативни актове, уреждащи техния правен статут. Прави се възражение за изтекъл давностен срок и произнасяне на административния орган извън срока, определен в сигнала, иницирал производството, а именно: 2011-2015 г. Сочи се и нарушение на установения в АПК принцип за истинност, доколкото Комисията е приела за достатъчно събирането на статистически данни и позоваване на данните, изнесени в инициращия производството документ. Претендира се отмяна на оспореното решение.

Ответникът - Комисията за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител изразява становище за неоснователност на жалбата. Излага доводи, че в административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изрично е обсъдена нормата на чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр., като изрично е определен релевантния период на претендирано дискриминационно отношение. Сочи се, че административният орган изрично и подробно е изяснил съдържанието на признака „лично положение“, относимо към конкретния случай и е изследвал дали по-неблагоприятното третиране е извършено при сравнима сходна ситуация. Подробни съображения в тази насока са изложени и в депозираните по делото писмени бележки. Моли съда да постанови решение, с което да потвърди оспореното решение на Комисията за защита от дискриминация. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна „Синдикална федерация на служителите в Министерството на вътрешните работи“, представлявана от заместник-председателите И. К. и И. Х. не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като взе предвид становищата на страните и представените по делото писмени доказателства, въз основа на приложимите правни норми, намира жалбата за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна – адресат на оспорения акт, който подлежи на съдебен контрол, в срока по чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Производството пред административния орган е образувано с разпореждане № 370/30.06.2017 г. на Председателя на Комисията за защита от дискриминация, въз основа на сигнал вх. № 16-18-41/22.05.2017 г. и допълнение към него с вх. № 16-18-52/19.06.2017 г., подадени от „Синдикална федерация на служителите в Министерството на вътрешните работи“. С разпореждането за образуване на производството на страните е указано разпределението на доказателствената тежест и им е предоставена възможност в 7-дневен срок от съобщаването да представят писмени искания, възражения и доказателства. Посочено е, че в сигнала са изложени оплаквания за дискриминация по признак „лично положение“ и „обществено положение“, поради което преписката е разпределена за разглеждане на Петчленен разширен заседателен състав.

В хода на производството от фактическа страна е установено следното:

На основание законната делегация на чл. 181, ал. 5 от ЗМВР, министърът на вътрешните работи през релевантния тригодишен период, съгласно чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр., считано от датата на депозиране на сигнала - 22.03.2017 г., е издал Наредба № Из-1429 от 2011 г. за униформеното облекло, отличителните знаци и принадлежностите, свързани с изпълнението на служебните задължения на държавните служители в МВР (отм.) и Наредба № 8121з-1010/24.08.2015 г. за униформеното облекло и работното облекло за служебно ползване в МВР (обн. ДВ бр. 68/2015 г.). В раздел III от наредбата е регламентиран редът за предоставяне на униформено облекло. По силата на § 83а от ПЗР на ЗИДЗМВР на държавните служители, които към деня на влизане в сила на закона са имали право на униформено облекло за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г. и/или 2015 г., за които такова не е осигурено, се изплаща левовата му равностойност в размер на лимита на съответната година, пропорционално на отработените месеци на длъжност за държавен служител, носещ униформа през календарната година, като се приспадат усвоените лимити за

всяка една от изброените години. След изплащане на левовата равностойност не се предоставя униформено облекло за съответната година. На основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси и § 83а, ал. 4 от ПЗР на ЗИДЗМВР с Постановление № 151/27.07.2017 г. Министерският съвет е одобрил допълнителни разходи по бюджета на МВР за 2017 г. за изплащане на левовата равностойност на неосигуреното униформено облекло за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Министърът на вътрешните работи е издал заповед № 8121з-977/28.07.2017 г. за определяне на реда за изплащане на левовата равностойност на униформеното облекло за 2011-2015 г. От страна на КЗДискр. е изисквана информация и са събрани доказателства относно проведените обществени поръчки за доставка на униформено облекло, респ. осигуряването на такова облекло на служителите, изпълняващи задълженията си в униформено облекло и реализираната дисциплинарна отговорност спрямо служители на МВР за неспазване на правилата и изискванията за неговото носене.

В резултат на предварителното проучване е изготвен доклад-заключение, за който страните са уведомени с нарочно съобщение, като им е указана възможността да се запознаят със събраните доказателства, да правят искания и бележки и да сочат доказателства.

Преписката е разгледана в хода на открито заседание, проведено на 07.02.2018 г. С решение № 81821.02.2018 г. решаващият състав на КЗДискр. е отменил дадения ход по същество и е задължил министъра на вътрешните работи да предостави справка за заявеното, но непредоставено вещеве имуществено за 2016 г. и 2017 г., както и доказателства за изплатени суми за униформено облекло за 2014 г. и 2015 г. Преписката е разгледана и на заседания, проведени съответно на 02.05.2018 г. и 19.06.2018 г.

В резултата на така проведеното административно производство, Петчленен разширен заседателен състав на КЗДискр. е постановил решение № 398/01.10.2018 г., с което е установено, че министърът на вътрешните работи е извършил пряка дискриминация по признак „лично положение“ спрямо всички униформени служители на МВР, които са имали право на униформено облекло в периода 2014-2017 г., но не получили такова или неговата равностойност на време. На основание чл. 76, ал. 1, т. 1 от ЗЗДискр. на министъра на вътрешните работи са наложени принудителни административни мерки, като му е предписано да предприеме мерки по чл. 10 и чл.11 от ЗЗДискр., чрез които да осигури стабилен механизъм в уреждането на въпроса с предоставяне на униформено облекло на служителите на МВР.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен орган. Съобразно ЗЗДискр. и Правилника за устройството и дейността на КЗДискр., както и Правилата за производство пред КЗДискр., след подаване на жалбата е образувано производство, като с оглед изложените оплаквания в сигнала за дискриминация по признаци „лично положение“ и „обществено положение“, преписката е разпределена за разглеждане на Петчленен състав. Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. постановява, че „решенията се вземат с обикновено мнозинство от членовете на заседателния състав и се подписват от него“, което изискване в настоящия казус е изпълнено, като не е налице особено мнение на член от състава. С оглед на това, настоящият съдебен състав намира, че не е налице предпоставката за отмяна на атакувания акт – липса на компетентност по смисъла на чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 1 от АПК.

Оспореното решение е издадено и в съответствие със законовите изисквания относно формата и съдържанието му, съгласно разпоредбите на чл. 65, т. 5 и чл. 66 от ЗЗДискр във връзка с чл. 59, ал. 2 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в решение № 398/01.10.2018 г. на КЗДискр., Петчленен разширен заседателен състав, в което са посочени наименованието на органа, който го е издал, фактическите и правните основания за издаването му, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва.

Комисията се е произнесла по допустима жалба, като изрично е съобщила срока по чл. 52, ал. 1 от ЗЗДискр. и изрично е определила релевантния период, а именно: три години назад от датата на депозиране на сигнала-22.03.2017 г. В тази връзка, неоснователно е възражението на оспорващия за произнасяна на административния орган свръхпетитум. В иницииращия производството сигнал изрично е посочено, че „през последните три и повече години не е предоставяне униформено облекло на служителите изпълняващи задълженията си с униформено облекло“. Релевантният период е уточнен и в проведеното на 02.05.2018 г. заседание, където позовавайки се на сигнала, пълномощниците на сигналоподателя изрично са уточнили, че релевантния период е от датата на депозиране на сигнала три години назад. На това заседание е присъствал представител на ответника, поради което възражението в жалбата за изтекъл давностен срок е изцяло неоснователно. При образуване на административното производство, не са били налице отрицателни процесуални предпоставки, възпрепятстващи образуването на производството и разглеждането на жалбата по същество. В изпълнение на чл. 55 от ЗЗДискр., КЗДискр. е реализирала предвидената в специалния закон процедура по проучване, като е изисквала и приложила по преписката становищата на участниците в производството. Спазено е и изискването на чл. 62 от ЗЗДискр. за насочване към помирителна процедура. На страните е гарантирано правото да се запознаят със събраните по преписката материали на основание чл. 59, ал. 3 от ЗЗДискр, предоставена им е възможност да обективират своите възражения, като предоставят допустими, необходими и относими към спора доказателства. Изложеното обуславя извод за липсата на съществени процесуални нарушения при изясняване на обективната истина, съответно спазени са основните принципи на процеса, гарантиращи равенството на страните в производството, тяхното активно участие, вкл. и при събирането на доказателства /чл. 8, чл. 34 и следващите от АПК/. При проведеното проучване и при събиране на необходимите и относими доказателства органът е извършил пълно, обективно и всестранно изясняване на релевантните за случая факти в съответствие с разпоредбите на чл. 35 и чл. 36, ал. 1 от АПК. По административната преписка са приложени относимите към съответния период писмени доказателства и справки, голяма част от които са събрани служебно от административния орган, въпреки създаването на пречки и възпрепятстването на събираните им от страна на ответника посредством процесуално бездействие. В тази връзка напълно голословни са доводите на оспорващия за допуснато нарушение на установения в АПК принцип за истинност. На основание чл. 64, ал. 1 от ЗЗДискр. резултатите от производството са обективирани в оспореното решение № 398/01.10.2018 г. на КЗДискр., Петчленен разширен заседателен състав, подписано от членовете му, присъствали на проведеното на 19.06.2018 г. заседание, на което преписката е обявена за решаване.

По отношение на допуснато нарушение на материалния закон при издаването на оспорената решение, в каквато насока са изложени доводи в жалбата, настоящият

съдебен състав намира следното:

Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Съгласно ал. 2 на цитирания член, пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства. По аргумент от разпоредбата на § 1, т.7 от ДР на ЗЗДискр., неблагоприятно третиране е всеки акт, действие или бездействие, което пряко или непряко засяга права или законни интереси. А според § 1, т.8 от ДР на ЗЗДискр. на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 означава на основата на действителното, настояще или минало, или предполагаемо наличие на един или повече от тези признаци у дискриминираното лице или у лице, с което то е свързано, или се предполага, че е свързано, когато тази връзка е причина за дискриминацията. За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр. е необходимо да са осъществени всички елементи на фактическия състав на приложимата специална правна норма, както от обективна, така и от субективна страна. Неправомерния диференциран подход към дадено лице или определен кръг от лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи по-малко благоприятно третиране или поставяне в особено неблагоприятно положение, а е необходимо да се докаже още ,че това третиране е извършено съзнателно именно по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр. , като следва да е налице и причинно следствена връзка между неблагоприятното отношение и причината за него, като във всички случаи следва да се изразява в някой признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр.

Като защитен признак по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. в настоящия случай е посочен признака „лично положение“. Законодателят не е дал легална дефиниция на защитения признак „лично положение“. За разлика от други защитени признаци – пол, раса, религия, възраст, семейно положение, които са иманентно присъщи на човека, защитения признак „лично положение“ няма еднозначно, изначално определено съдържание. Това предполага и налага установяване и доказване във всеки един случай на значим, обективен, същностен за личността белег, който позволява да бъде прилаган еднакво и който отчита универсалния /материален и персонален/ обхват на закона и абсолютната забрана за дискриминация.

Релевантният период, така като е очертан в хода на административното производство е от датата на депозиране на инициращия производството сигнал - 22.03.2017 г. три години назад или 22.03.2014 г. През този период, статутът, правата и задълженията на служителите на МВР са регламентирани в ЗМВР (обн., ДВ, бр. 17 от 2006 г., отм. ДВ бр. 53/27.06.2014 г.) и ЗМВР (обн.

ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г.)

Съгласно чл. 169, ал. 1 от ЗМВР (отм., но приложим в периода 22.03.2014 до 27.06.2014 г.) служителите на МВР са:1. държавните служители и 2. лицата, работещи по трудово правоотношение. Статутът на държавните служители се урежда с този закон (чл. 169, ал. 2 от ЗМВР). Разпоредбата на чл. 204, ал. 2 от ЗМВР (отм.)

постановява, че на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещчево имущество и снаряжение, а на неносещите униформа - левовата равностойност на униформеното облекло. Размерът на сумите и доволствията по ал. 1 - 5 се определят ежегодно със заповед на министъра на вътрешните работи. (ал. 6), а условията и редът за предоставяне на сумите и доволствията по ал. 1 - 5 се определят с акт на министъра на вътрешните работи.(ал. 7) Въз основа на тази законова делегация министърът на вътрешните работи е издал Наредба № № Из-1429 от 2011 г. за униформеното облекло, отличителните знаци и принадлежностите, свързани с изпълнението на служебните задължения на държавните служители в МВР (отм.).

Статутът, правата и задълженията на служителите на МВР през периода 27.06.2014 г. до дата на депозиране на сигнала 22.03.2017 са регламентирани в ЗМВР (обн.

ДВ, бр. 53 от 27.06.2014 г.) Съгласно редакцията на чл. чл. 142, ал. 1 от ЗМВР, действала в периода 27.06.2014 г. до 01.04.2015 г. служители на МВР са: 1. държавните служители и 2. лицата, работещи по трудово правоотношение. Статутът на държавните служители в МВР се урежда с този закон.(чл. 142, ал. 2 от ЗМВР).

С изменението на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР (обн. ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) служителите на МВР вече са : 1. държавни служители – полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението;

2. държавни служители и 3. лица, работещи по трудово правоотношение. Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 1 се урежда с този закон (ал. 2). Статутът на държавните служители по ал. 1, т. 2 се урежда със Закона за държавния служител. (ал. 3).

Нормата на чл. 181, ал. 2 от ЗМВР постановява, че на държавните служители се осигуряват работно и униформено облекло и друго вещчево имущество и снаряжение, а на неносещите униформа се изплаща ежегодно парична сума за облекло.

Въз основа на визираната нормативна уредба може да се направи обоснован извод, че е налице защитен признак „лично положение“. В своята практика Върховният административен съд (решение №3416/16.03.2010 г. и др.), на която се е позовал и административния орган, приема, че правото на труд и неговото конкретно упражняване е част от съдържанието на признака „лично положение“ по чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр. Отнесено към настоящият казус изпълнението на служебните задължения в униформено облекло, като част от упражняване на правото на труд на тази категория служители на МВР е елемент от тяхното „лично положение“.

По делото не е спорно, че в периода 22.03.2014 г. до края на 2016 г. на служителите на МВР изпълняващи служебните си задължения с

униформено облекло такова не им е предоставяно, въпреки неговата дължимост за всяка календарна година и забраната за компенсирането му с парична равностойност. Не е спорно и, че през този период на държавните служители неносещите униформа е изплащана ежегодно парична сума за облекло. С § 83а, ал. 4 от ПЗР на ЗИД ЗМВР (ДВ, бр. 58 от 2017 г.) е установено, че на държавните служители на Министерството на вътрешните работи към деня на влизането в сила на този закон, които са имали право на униформено облекло за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г. или 2015 г. и за които такова не е осигурено, се изплаща левовата му равностойност в размер на лимита за съответната година, пропорционално на отработените месеци на длъжност за държавен служител, носещ униформа през календарната година, като се приспадат усвоените лимити за всяка една от изброените години. След изплащане на левовата равностойност не се предоставя униформено облекло за съответната година.

На основание чл. 109, ал. 3 от Закона за публичните финанси и § 83а, ал. 4 от ПЗР на ЗИДЗМВР с Постановление № 151/27.07.2027 Министерският съвет е одобрил допълнителни разходи по бюджета на МВР за 2017 г. за изплащане на левовата равностойност на неосигуреното униформено облекло за 2011 г., 2012 г., 2013 г., 2014 г. и 2015 г. Министърът на вътрешните работи е издал заповед № 8121з-977/28.07.2017 г. за определяне на реда за изплащане на левовата равностойност на униформеното облекло за 2011-2015 г.

Изложеното обоснова извод за осъществено неблагоприятно третиране от страна на министъра на вътрешните работи през този период осъществено чрез бездействие, което пряко е довело до засягане на законоустановеното право на служителите на МВР, изпълняващи задълженията си в униформено облекло, установено в чл. 204, ал. 2 от ЗМВР (отм.) и чл. 181, ал. 2 от ЗМВР да получават ежегодно необходимото им униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение.

По отношение на периода: цялата 2016 г. до 22.03.2017 г., макар и в случая забраната за компенсиране на униформеното облекло и вещевото доволство да не е нормативно преодоляна, е налице забавяне от страна на министъра на вътрешните работи на неговото осигуряване. Видно от приложенияте по делото справки налице са множество неприключили обществени поръчки за доставка на униформено облекло и друго вещеве имущество. Установеното забавяне и нерегулярното изпълнение на задължението за ежегодно осигуряване на необходимо униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение на служителите на

МВР, изпълняващи задълженията си в униформа, респ. липсата на данни за забавяне в изплащането на дължимата се парична сума за облекло по чл. 181, ал. 2 от ЗМВ на неуниформените служители на МВР, представлява неблагоприятно третиране, основано именно на признака лично положение, част от съдържанието на който е и конкретното упражняване на правото на труд, което в случая изисква задължително носене на униформа.

Налице е и причинно следствена връзка между неблагоприятното третиране и причината за него, изразяваща се в признака „лично положение“. В случая, неблагоприятното третиране, дължащо се на непредоставяне на дължимото се по закон униформено облекло и друго вещеве имущество и снаряжение на униформения състав на МВР през релевантния период се намира в пряка причинно следствена връзка именно с факта, че същите попадат в категорията униформени служители и като такива, спрямо същите е налице защитения признак „лично положение“ в сравнение с неуниформените служители.

Не на последно място налице е и последният елемент от хипотезата на чл. 4, ал. 2 от ЗЗДискр., а именно: по-неблагоприятното третиране е осъществено при сравнима сходна ситуация. С изменението на чл. 142, ал. 1 от ЗМВР (ДВ бр. 14 от 2015 г., в сила от 1.04.2015 г.) служителите на МВР са били две категории: Държавни служители и лицата, работещи по трудово правоотношение. С изменението в сила от 01.04.2015 е въведено разграничение между държавните служители в МВР. Първата категория държавни служители са държавните служители - полицейски органи и органи по пожарна безопасност и защита на населението (т.1), а втората категория са държавни служители (т.2). Конкретизирано е и че статутът на държавните служители по т. 1 е определен в този закон, а статутът на държавните служители по т. 2 е определен в ЗДСл. Разпоредбата на чл. 181, ал. 2 от ЗМВР обаче не прави разлика между отделните категории държавни служители, така както са определени в чл. 142, ал. 1 от ЗМВР, а прави разграничение единствено на базата на това дали изпълняват задълженията си в униформено облекло или не. Използваният израз в чл. 182, ал. 2 от ЗМВР „на държавните служители ...“ отнесен към категориите служители в МВР по чл. 142, ал. 1 от ЗМВР налага изводът за наличие на сходство между двете категории, изразяващо се в това, че и двете категории са държавни служители в МВР. В допълнение на изложеното, следва да се отбележи и неоснователността на възражението на оспорващия, че Комисията не е обсъдила различните статутни на служителите на МВР. Систематичното място на нормата на чл. 181, ал. 2 от ЗМВР е в раздел IV, озаглавен „Възнаграждения, материално и

социално осигуряване на служителите на МВР“, а не в раздел I, озаглавен „Статут на служителите на МВР“. От това следва, че материално техническото осигуряване не е елемент от статута на служителите на МВР.

На следващо място, оспореният акт е постановен и в съответствие с целта на закона. Съгласно чл. 2 от ЗЗДискр. целта на закона е да осигури на всяко лице правото на равенство пред закона, равенство в третирането и във възможностите за участие в обществения живот и ефективна защита срещу дискриминацията. Атакуваното решение е издадено при спазване на основните принципи, установени посредством целта на закона в чл. 2 от ЗЗДискр.

По изложените съображения, съдът намира оспореното решение на КЗДискр. за законосъобразно, като издадено от компетентен административен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената от закона форма и постановено при спазване на процесуалните правила и релевантните материалноправни норми и при липса на основания за отмяната му.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 3 и ал. 4 от АПК, правото на разноски за производството е възникнало за ответника и заинтересованата страна. На ответника следва да се присъдят разноски, представляващи юрисконсултско възнаграждение в размер определен по правилата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ. От заинтересованата страна не се претендират разноски, поради което и такива не следва да бъдат присъждани.

Предвид изложеното и на основание чл. 158, ал. 3 от АПК, чл. 172, ал. 2 от АПК и чл. 143 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Министъра на вътрешните работи против решение № 398/01.10.2018 г. на Комисията за защита от дискриминация, Петчленен разширен заседателен състав, постановено по преписка № 126/2017 г.

ОСЪЖДА Министъра на вътрешните работи да заплати на Комисията за защита от дискриминация разноски по делото в размер на 100 /сто / лева.

СЪДИЯ:

